

Bartimeüs, de blinde bedelaar (Marcus 10, 46 – 52)

46 Jezus en zijn leerlingen kwamen in Jericho. Toen Hij uit Jericho wegging met zijn leerlingen en heel wat mensen, zat de zoon van Timeüs, Bartimeüs, een blinde bedelaar, langs de weg. **47** Toen hij hoorde dat het Jezus van Nazaret was, begon hij te schreeuwen en te roepen: “Zoon van David, Jezus, heb medelijden met mij.” **48** Velen snauwden hem toe dat hij zijn mond moest houden. Maar hij schreeuwde nog harder: “Zoon van David, heb medelijden met mij.” **49** Jezus bleef staan en zei: “Roep hem.” Ze riepen de blinde: “Houd moed, sta op, Hij roept u.” **50** Hij wierp zijn mantel weg, sprong overeind en ging naar Jezus. **51** Daarop zei Jezus tegen hem: “Wat wilt u dat Ik voor u doe?” De blinde zei Hem: “Rabboeni, dat ik weer kan zien.” **52** “Ga,” zei Jezus, “uw vertrouwen is uw redding.” Meteen kon hij weer zien, en hij volgde Hem op zijn weg.

Een bekende metafoor ...

Aanstaande zondag krijgen we een bekende Evangelielezing te horen. Jezus is op weg van het bedevaartsoord Jericho naar Jeruzalem, en onderweg vraagt de blinde bedelaar Bartimeüs aan Jezus om hem te laten zien. En aldus geschiedt.

De metafoor lijkt heel eenvoudig: net als Bartimeüs zijn wij blind, maar dan in figuurlijke zin. Wij zijn onwetend, maar Jezus openbaart Zijn boodschap aan ons. Dankzij de hulp van Jezus zien wij eindelijk de waarheid, krijgen wij een klare kijk op de wereld en op onze medemens. Een beetje Plato's “allegorie van de grot” achterna, zo u wil. Nou, dat is allemaal helder en duidelijk, dus deze week kunnen we ons beperken tot een lekker kort artikel, toch?

... of toch niet?

Laten wij het Evangelie toch nog eens van dichterbij bekijken, want er is meer aan de hand dan misschien op het eerste zicht lijkt.

De blinde Bartimeüs zit te bedelen aan de kant van de weg. Het is een tafereel dat ook voor ons niet onbekend is; ook in onze grootsteden zitten mensen op straat, leunend tegen de gevels van huizen, winkels en treinstations, om geld te vragen. Het lijkt logisch dat een blinde zich opzij zet, en dat hij niet in het midden van een drukke weg gaat staan, waar hij wellicht tegen velen op zou botsen. Maar het beeld is hier wel degelijk letterlijk op te vatten. In Jezus' tijd dachten de Joden dat een lichamelijk of geestelijk gebrek, of een zware ziekte, een straf van God was – ofwel omdat de persoon in kwestie had gezondigd, ofwel zijn/haar ouders. Zulke mensen waren vaak paria's, uitgestotenen. Zij mochten niet deelnemen aan het maatschappelijke leven, zij werden aan de kant geschoven. Merk op hoe Bartimeüs niet *in* de stad Jericho zelf zit te bedelen, maar buiten de stadsmuren.

Vele mensen lopen Jezus achterna, maar zij hebben geen oog voor de bedelaar langs de kant van de weg. Maar Bartimeüs heeft de verhalen gehoord, en weet wie Jezus is. In zijn wanhoop probeert hij de aandacht van Jezus te trekken, want hij gelooft dat de Heer (“Rabboeni”) hem kan verlossen uit zijn ellendige situatie. Hij is dan wel blind, maar hij ziet Jezus voor wie Hij werkelijk is en waar Hij voor staat. Het contrast met de mensen die Jezus achterna lopen, en die Bartimeüs geen blik waardig gunnen – behalve dan om hem boos toe te snauwen dat-ie zijn bek moet houden – kan niet groter zijn. Wie is nu eigenlijk de blinde in dit verhaal?

De reactie van Jezus

Jezus is zelf niet blind voor het lijden van de minsten, van de uitgestotenen. Hij laat de blinde man tot bij Hem komen. Onmiddellijk gooit de bedelaar zijn mantel van zich af, en gaat naar Jezus toe. Deze mantel, zijn enige bezit, beschermt niet enkel tegen de elementen, maar wordt ook gebruikt als deken om aalmoezen in op te vangen. Die mantel is Bartimeüs' hele leven, het is wat hem – letterlijk – in leven houdt. Maar één zin van Jezus, en hij gooit de mantel (symbool voor het leven dat hij al die tijd gekend heeft) van zich af. Wat de rijke jongeman eerder niet kon, doet Bartimeüs zonder aarzelen. Het verwondert dan ook niet dat hij Jezus wel zal volgen, naar Jeruzalem.

En Jezus, in al Zijn dienstbaarheid, stelt aan Bartimeüs één eenvoudige vraag. “Wat wil je dat Ik voor je doe?” Het is zo'n korte en simpele vraag, maar één die geen van Jezus' volgelingen ooit eerder aan deze behoeftige man gesteld heeft. En geen van al die volgelingen zou die vraag waarschijnlijk ooit gesteld hebben. Maar let op: het lijkt erop dat ook Jezus zelf deze man bijna voorbij gelopen was. De reden waarom Hij halt hield, is dat Bartimeüs tot Hem riep – niet één keer, maar wel twee keer, zonder zich te laten afschrikken of ontmoedigen door de mensen die hem het zwijgen wilden opleggen. Bartimeüs neemt het initiatief in dit verhaal, en wordt ervoor beloond.

Wat doet Jezus in dit verhaal?

Eigenlijk ... doet Hij bijzonder weinig. Hij zegt amper twee zinnen. Maar met die twee zinnen leert Jezus een les aan ons allemaal. Hij toont ons niet zozeer wat Hij kan, maar wel wat wijzelf kunnen doen.

Hij stelt de vraag, “Wat wil je dat Ik voor je doe?” Het antwoord lijkt ontzettend voor de hand te liggen – de man is immers blind – maar Jezus maakt geen veronderstellingen. De beste manier om mensen te helpen, is weten hoe je hen moet helpen. En de beste manier om dat te weten te komen, is het aan hen te vragen. Maar het gaat zelfs nog verder dan dat. Doordat Jezus de vraag stelt, moet Bartimeüs wel antwoorden. Jezus spoort de man aan om luidop te zeggen wat zijn noden zijn, en wat hij vraagt om zijn toestand beter te maken. In essentie leert Jezus hier aan deze bedelaar hoe hij moet bidden.

En vlak daarvoor zegt Hij tegen de mensen rondom Hem: “Roep hem.” Let op hoe Jezus zelf Bartimeüs niet bij Zich roept. Hij laat het over aan de mensen die Hem volgen, maar die geen oog hadden voor deze zwakkere, om hun aandacht op hem te richten, hem aan te spreken, hem aan te moedigen zelfs – kortom, om hem te helpen. Hij opent niet zozeer de ogen van Bartimeüs, want die geloofde reeds in Jezus, maar veeleer die van Zijn volgelingen. Hij leert hen, en ons, om te kijken naar waar de noden van mensen het hoogst zijn ... niet vóór ons, niet achter ons, maar naast ons, langs de kant van de weg.

Conclusie

Wie zijn wijzelf in dit verhaal?

Soms zijn wij Bartimeüs, en zien we het niet meer zitten. Maar hoewel we het licht niet zien schijnen, moeten we geloven dat redding steeds mogelijk is. Zolang we maar blijven geloven, zolang we ons maar niet het zwijgen laten opleggen, maar de vraag om hulp durven stellen.

Soms zijn wij Jezus' volgelingen, die alleen oog hebben voor Hem en daardoor denken dat zij tot de club behoren, dat zij goede mensen zijn, maar die tegelijkertijd de ellende niet willen zien van mensen die opzij geschoven werden.

En dan moeten wij voor ogen houden dat wij moeten trachten te zijn als Jezus zelf, die wel keek naar mensen in nood. De man die door velen "Meester" genoemd werd, maar die zelf slechts één vraag had voor Zijn medemens ...

"Wat wil je dat Ik voor je doe?"

(Robert Michel)